

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 6Sžf/52/2012                   |
| Identifikačné číslo spisu: | 4011200759                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 29.05.2013                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Jozef Hargaš             |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2013:4011200759.1 |

## ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členiek senátu JUDr. Aleny Adamcovej a JUDr. Zdenky Reisenauerovej, v právnej veci žalobcu : Jozef Kováč, IČO: 40060039, so sídlom v Šuranoch, Partizánska 3898/59A, zastúpeného JUDr. Romanom Foltýnom, advokátom so sídlom v Nitre, Školská 3, proti žalovanému : Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom v Banskej Bystrici, Lazovná 63, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia právneho predchodcu žalovaného bývalého Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky č. I/224/14510-75724/2011/990886-r zo dňa 22. júla 2011, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/160/2011-58 zo dňa 12. júna 2012, takto

### rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/160/2011-58 zo dňa 12. júna 2012, p o t v r d z u j e .

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

### Odôvodnenie

Krajský súd v Nitre rozsudkom č. k. 11S/160/2011-58 zo dňa 12. júna 2012 postupom podľa ust. § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej v texte rozsudku len „O.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti postupu a rozhodnutia právneho predchodcu žalovaného Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaný“) č. I/224/14510-75724/2011/990886-r zo dňa 22. júla 2011, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Daňového úradu Šurany č. 633/230/4213/11/Mes zo dňa 1. apríla 2011, ktorým správca dane vyrubil žalobcovi rozdiel dane z pridanej hodnoty (ďalej v texte len „DPH“) za porušenie ustanovenia § 49 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení účinnom v čase vydania rozhodnutia žalovaného (ďalej len „zák. č. 222/2004 Z. z.“ alebo „zákon o DPH“) za zdaňovacie obdobie apríl 2009 vo výške 7642,79 €.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že v postupe daňových orgánov oboch stupňov nezistil pochybenie, riadili sa procesnými zásadami upravenými v zákone č. 511/1992 Zb. o

správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení účinnom do 31. decembra 2011 (ďalej len „zák. č. 511/1992 Zb.“ alebo „zákon o správe daní“).

Krajský súd uviedol, že žalovaný sa dôsledne vysporiadal s námietkami žalobcu a vec posúdil správne po právnej stránke na základe dostatočne zisteného skutkového stavu a v súlade so zákonom, keď fakturáciu predmetného textilného tovaru ako podklad na uplatnenie nárokov v zmysle zák. č. 222/2004 Z. z. neuznal, nakoľko fyzická existencia tovaru, ako aj uskutočnenie zdaniteľného plnenia (dodanie tovaru) nebolo preukázané. Uviedol, že pri faktúre č. 090002, č. 090003 z 30. apríla 2009 žalobca vystupoval ako odberateľ tovaru dodaného od dodávateľa KASTAV s.r.o. Martin a nie je sporné, že konateľ tejto spoločnosti bol vypočutý k jednotlivým obchodným transakciám vo vzťahu k daňovému subjektu - žalobcovi, pričom nevedel preukázať reálne plnenie tohto dodaného tovaru žalobcovi, nepoprel vystavenie faktúry a do zápisnice z ústneho pojednávania uviedol, že (i keď išlo o krátke časové obdobie od realizácie dodávky) si nepamätá podrobnosti, že mu boli odcudzené účtovné doklady z podnikania vzťahujúce sa na kontrolované obdobie.

Žalobca nevedel preukázať pôvod tovaru tak, ako to deklaroval v daňovom priznaní a správca dane ani pri jednom fakturovanom nákupe u daňového subjektu nemal možnosť zistiť a preveriť pôvod tovaru a preukázať existenciu tohto tovaru, teda daňové orgány urobili správny záver, že daňový doklad je z hľadiska nároku na odpočítanie DPH použiteľný vtedy, ak je nepochybné, že v ňom uvedené údaje odrážajú skutočnosť, teda, že tovar bol i reálne dodaný. Správca dane za zdaňovacie obdobie podľa protokolu preveril vyjadrenia konateľa spoločnosti sa KASTAV SK s.r.o. Martin k jednotlivým faktúram, pokiaľ uviedol, odkiaľ tovar nadobudol, avšak šetrením u miestne príslušných správcov dane bolo nesporné preukázané, že označené subjekty ako napríklad O. L. I. B. nevedeli vierohodne, v súlade sa daňovými predpismi preukázať, ako s nakúpeným tovarom naložili, nemali k dispozícii účtovnú evidenciu, nemali skladové priestory pri takom veľkom množstve obchodných komodít, berúc do úvahy prípadné reklamačné konanie pri vzniknutých obchodnoprávných vzťahoch založených na čestnom podnikaní, tak ako to vyplýva z Obchodného zákonníka a zákona o DPH, vrátane Ústavy Slovenskej republiky, pričom taktiež v sídlach spoločností, tak ako deklarovali v obchodnom registri sa nenachádzali.

Krajský súd zdôraznil, že vzhľadom na ľahkú zneužiteľnosť DPH zákonodarca požaduje, pokiaľ si platiteľ podľa daňového priznania uplatnil nárok na odpočítanie dane z dodávateľských faktúr, musí byť schopný preukázať, že zdaniteľné obchody boli reálne uskutočnené, tak ako sú deklarované v daňovom doklade (faktúra). Z daňovej kontroly vykonanej u žalobcu za jednotlivé zdaňovacie obdobia popísané v protokole, nesporné vyplynulo, že obchodné transakcie tak, ako ich žalobca deklaruje, sa reálne neuskutočnili, teda nezodpovedajú realite, t.j. zdaniteľné plnenie v zmysle zákona o DPH sa neuskutočnilo, lebo vecné a časové podmienky na odpočítanie dane neboli splnené, čo je základnou podmienkou pre uplatnenie odpočtu dane. Na základe šetrenia tak konštatoval v súlade so zabezpečenými dôkazmi ako i svedeckými výpoveďami, že zdaniteľné plnenia sa neuskutočnili a išlo len o formálnu existenciu faktúr. Potom aj samotné preukazovanie zaplatenia predmetných súm podľa vystavených faktúr nemohlo byť predpokladom pre odpočítanie dane v zmysle platného zákona o DPH, keďže sa nejednalo o zdaniteľné plnenia.

Podľa názoru súdu žalovaný i správca dane správne aplikovali zák. č. 511/1992 Zb., a preto neobstoja námietka žalobcu, že z ich strany išlo o nezákonný procesný postup, keď dožiadaný správca dane neprizval žalobcu k jednotlivým ústnym pojednávaniam, aby mohol realizovať svoje právo podľa § 15 ods. 5 citovaného zákona. Súd zhodne ako daňové orgány bol toho názoru, že uvedené procesné právo žalobcu v daňovom konaní nebolo porušené a že nebolo potrebné upovedomiť žalobcu o výsluchu konateľov spoločnosti (svedkov), ktorí vystupovali v prejednávanej príhode ako dodávatelia alebo odberatelia tovaru podľa predložených faktúr, keďže ich predvolanie bolo bezúspešné vzhľadom na nepreberanie poštových zásielok, neexistenciu adresáta podľa zápisu v obchodnom registri a podobne), teda dožiadaný daňový úrad v podstate ani nemohol určiť pevný termín výsluchu konateľov podľa dostupných informácií a záznamov, čo nesporné vyplýva i zo samotného uznesenia Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave II. zo dňa 22. apríla 2010 ČVS: ORP - 699/4 - OSV- BA 2/2010 o prerušení trestného stíhania za úmyselný trestný čin krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona voči neznámemu páchatelovi, ktoré uznesenie predložil sám označený konateľ N. W., zo skutku (výrokovej časti) tohto uznesenia vyplýva, že bol konateľom viacerých spoločností okrem KASTAV SK

s.r.o. Martin a PKW s.r.o. Prievidza, ktoré žalobcovi dodávali tovar alebo žalobca od nich odoberal tovar. Zistenie pobytu a kontaktovanie sa príslušným daňovým úradom s týmto konateľom, bolo možné vzhľadom na preverovanie obchodných transakcií s inými daňovými subjektmi, resp. u iných kontrolovaných daňových subjektov na základe dožiadaní orgánov činných v trestnom konaní. Uvedený konateľ sa napokon dostavil na jeden výsluch, kde uviedol, že doklady predloží v dodatočne určenom termíne, čo neurobil, nemal záujem dokladovať a obhájiť svoje obchodné aktivity v nadväznosti na povinnosti vo vzťahu k daňovým orgánom a napokon i k samotnému žalobcovi.

Krajský súd uviedol, že správca dane objasnil všetky skutočnosti v súvislosti s nesplnením podmienok v zmysle § 49 a nasledovné zákona o DPH v nadväznosti na predložené faktúry a listiny zo strany žalobcu a vysvetlil i rozdiel medzi jednotlivými zdaniteľnými plneniami dodania tovaru žalobcovi ako odberateľovi a opačne. Krajský súd poukázal na to, že daňová kontrola končí vyhotovením protokolu a jeho prejednaním daňovým subjektom, čo v tomto prípade bolo splnené a žalobca mal možnosť sa vyjadriť ku každému zabezpečenému dôkazu a reagovať na každý zabezpečený dôkaz relevantným (nespochybniteľným) dôkazom o uskutočnení zdaniteľných plnení, pričom žalobca iba zotrval na svojich účelových tvrdeniach, že dodávky tovarov sa uskutočnili a mal faktúry, v snahe vyhnúť sa zodpovednosti podľa zákona o DPH. Pokiaľ žalobca poukazoval na neúplnosť účtovníctva svojich obchodných partnerov a na ich porušenie daňových a účtovných predpisov v nadväznosti na jeho predkladaný právny záver vyslovený v žalobe o porušení jeho procesného práva a nedodržaní zákona o správe daní a poplatkov účinného v kontrolovanom zdaňovacom období v nadväznosti na Šiestu smernicu Rady zo dňa 17. mája 1977 č. 77/388/EHS, ako i odporúčania Výboru ministrov Rady Európy a Rezolúciu krajský súd uviedol, že tvrdenia žalobcu sa javia ako účelové vytvárajúce dojem, že žalobca sa stal obeťou nečestných obchodných partnerov v označených obchodných transakciách. K uvedenej námietke žalobcu súd považoval za potrebné uviesť, že Šiesta smernicu Rady zo dňa 17. mája 1977 č. 77/388/EHS bola zakomponovaná do zák. č. 222/2004 Z. z., avšak od 1. januára 2007 táto smernica bola nahradená smernicou Rady 2006/112/ ES z 28. novembra 2006 a citovaný zákon o DPH bol novelizovaný. Žalobca sa však neriadil týmito právnymi predpismi, i keď na ich obsah sa odvoláva vo svojej žalobe a tvrdí, že žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím správcu dane, je nezákonné a uložením povinnosti v zmysle jeho výroku bol poškodený na svojich právach a ani v priebehu súdneho konania z obsahu žaloby nebolo možné zistiť v čom daňové orgány pochybili a ktoré konkrétne ustanovenia porušili (okrem uvedeného § 15 ods. 5 zák. č. 511/1992 Zb.), teda v súlade so žalovaným i súd bol názoru, že žalobca ako daňový subjekt nepreukázal, v ktorých prípadoch vznikol rozpor medzi národnou legislatívou a legislatívou Európskeho spoločenstva.

Krajský súd uviedol, že daňové zákony - ani zákon o dani z pridanej hodnoty - neukladajú daňovým subjektom, akým spôsobom si majú preveriť subjekt s ktorým obchodujú a či osoba s ktorou obchodujú je skutočne tá, za ktorú sa vydáva a podobne, ale zákon ponecháva na zvážení každého daňového subjektu, akým spôsobom si preverí dôveryhodnosť svojich obchodných partnerov, pričom nemusí ich dôveryhodnosť preverovať vôbec. V takom prípade sa však vystavujú riziku, že nesplnia zákonné podmienky pre odpočet dane z pridanej hodnoty. Pokiaľ si žalobca ako platiteľ DPH uplatnil nárok na odpočítanie dane z dodávateľských faktúr, musí byť schopný preukázať, že zdaniteľné obchody boli reálne uskutočnené tak, ako ich deklaroval v daňovom priznaní alebo v zmysle predložených dokladov, čo žalobca nevedel preukázať, i keď ho zaťažuje dôkazné bremeno v zmysle § 29 ods. 8 zák. č. 511/1992 Zb.

Záverom prvostupňový súd uviedol, že v rámci daňovej kontroly sa overuje, či daňový subjekt deklarovaný daňovú transakciu podľa predložených daňových dokladov preukázal a či deklaroval správne, teda v súlade s hmotnoprávnym predpisom (zákon o DPH) a uplatnil si svoj nárok v zmysle procesnoprávneho predpisu podaním daňového priznania. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p., tak, že neúspešnému žalobcovi právo na ich náhradu nepriznal.

Právny zástupca žalobcu prevzal rozsudok krajského súdu dňa 27. júla 2012.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu dňa 9. augusta 2012, t.j. v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom navrhol rozsudok krajského súdu zmeniť, rozhodnutie žalovaného ako aj prvostupňového daňového orgánu zrušiť a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie; zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov konania. Žalobca namietal, že krajský súd dospel na základe

vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozsudok krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa žalobcu došlo k porušeniu jeho práva podľa § 15 ods. 5 písm. e/ zákona č. 511/1992 Zb., pretože daňový subjekt má právo klásť svedkovi pri ústnej výpovedi počas daňovej kontroly otázky, čo mu nebolo umožnené. V dôsledku toho nemohol žalobca nie z vlastnej viny v rámci daňovej kontroly ako správneho konania na prvom stupni preukázať prostredníctvom eventuálnych otázok kladených vypočúvaným svedkom svoje tvrdenia (jednalo sa o výpoveď svedka O. L. ako odberateľa žalobcu ako aj o výpoveď svedka N.. K. W. ako konateľa dodávateľa žalobcu KASTAV SK, s.r.o.), že k dodaniu ako aj odberu tovaru skutočne došlo tak, ako to deklarujú príslušné faktúry za zdaňovacie obdobie DPH apríl 2009. Žalobca uviedol, že sa nestotožňuje so záverom súdu prvého stupňa - ktorý nezistil pri postupe žalovaného správneho orgánu vrátane prvostupňového rozpor s § 15 ods. 5 písm. e/ zák. č. 511/1992 Zb. - pretože ako daňový subjekt mohol existenciu tovaru fakturovaného vyradenými faktúrami v rámci daňovej kontroly za zdaňovacie obdobie apríl 2009 preukázať jedine predložením listinných dôkazov, čo aj urobil už v rámci prvostupňového správneho konania a tiež svedeckými výpoveďami a otázkami kladenými svedkom, čo mu do značnej miery umožnené nebolo, pretože v čase výkonu daňovej kontroly už predmetným tovarom nedisponoval, lebo od jeho nákupu po časový interval daňovej kontroly ubehli skoro dva roky. Žalobca zdôraznil, že práve otázky kladené vypočúvaným svedkom z jeho strany a svedecké výpovede vykonané v súlade so zákonom mohli podstatným spôsobom ovplyvniť skutkové závery prezentované ako dôkazné zistenia vo výsledkoch z daňovej kontroly. Dožiadaný správca dane DÚ Nitra vykonal výsluch odberateľa žalobcu pána L. a dožiadaný správca dane DÚ Prievidza vykonal výsluch konateľa dodávateľa žalobcu - N.. K. W. v rámci vykonania daňovej kontroly u žalobcu za zdaňovacie obdobie DPH apríl 2009, pričom žalobca nebol o týchto procesných úkonoch žiadnym spôsobom upovedomený a nemohol sa ich zúčastniť a tak realizovať svoje základné právo v rámci daňového konania podľa ust. § 15 ods. 5 písm. e/ zák. č. 511/1992 Zb.

Podľa názoru žalobcu zároveň došlo aj k porušeniu zásady zákonnosti vyjadrenej v § 2 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb., pretože správne orgány upreli a svojím postupom zmarili uplatnenie žalobcovho práva, ktoré mu zákon výslovne priznáva.

Krajský súd nezobral do úvahy, že obchody deklarované vyradenými faktúrami v zdaňovacom období apríl 2009 neboli v rámci daňovej kontroly výpoveďami obchodných partnerov žalobcu spochybnené, práve naopak, boli dokonca potvrdené. Správca dane mal postupovať podľa § 29 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb. a dodávateľovi, ktorého označil za nedôveryhodného, určiť a vyrubiť daň podľa pomôcok, ktorými by mohli byť práve daňové spisy žalobcu, a nie automaticky postihovať žalobcu. Žalobca namietal, že v prípade oboch vyradených faktúr správca dane vykonal dokazovanie iba formou dožiadaní a vôbec nevyužil postup podľa § 29 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb. u obchodných partnerov žalobcu, čím mohol dospieť k iným skutkovým zisteniam, pričom vady, nedostatky a neplnenie zákonných povinností u obchodných partnerov žalobcu vyhodnotil v konaní na ťarchu a v neprospech žalobcu a uspokojil sa iba s konštatovaním, že výpovede obchodných partnerov žalobcov nie sú vierohodné. Zdôraznil, že keď obe strany obchodného vzťahu (v tomto prípade žalobca a jeho odberateľ O. L. - I. ako aj žalobca a jeho dodávateľ KASTAV SK, s.r.o. zastúpený konateľom N.. K. W.) zhodne tvrdia, že došlo k zdaniteľnému obchodu tak ako to deklaruje príslušná faktúra, tak zo strany príslušného správcu dane by bolo na mieste, aby tej strane obchodu, ktorá si neplní povinnosti podľa zákona č. 222/2004 Z. z. (v tomto prípade dodávateľ aj odberateľ žalobcu) určil daň podľa § 29 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb. a nie v rozpore s § 2 zák. č. 511/1992 Zb. postihoval ten daňový subjekt, ktorý si svoje povinnosti podľa zákona splnil (teda žalobcu). Žalobca uviedol, že správne orgány pochybili, keď okrem iného nerešpektovaním základných zásad daňového konania uvedených v § 2 ods. 1 a 2 zákona č. 511/1992 Zb. vo vzťahu k žalobcovi zistili a vyhodnotili skutkový stav v tomto prípade hneď v neprospech žalobcu a s nevyužitím všetkých možností, ktoré im zákon č. 511/1992 Zb. umožňuje, skutkový stav zistili nedostatočne a vyvodili z neho nesprávny právny záver, čo súd prvého stupňa pri preskúmaní zákonnosti napadnutého rozhodnutia neodstránil.

Žalobca v súvislosti s obchodmi realizovanými faktúrami č. 090002 a č. 090003 - obe z 30. apríla 2009, vystavené dodávateľom KASTAV SK, s.r.o. - poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 21. júna 2012 v spojených veciach C-80/11 a C-142/11 vo veci Mahagében Kft proti Nemzeti Adó- és Vámhivatal Dél-dunántúli Regionális Adó Főigazgatósága a Péter Dávid proti Nemzeti Adó- és Vámhivatal Észak-alföldi Regionális Adó Főigazgatósága, publikované v tlačovom komuniké Súdneho

dvora Európskej únie č. 85/12, kde v obdobnej veci pri zisťovaní opodstatnenosti a oprávnenosti nároku na odpočítanie DPH Súdny dvor Európskej únie vyslovil názor: „Odpočítanie DPH v zásade nemôže byť zamietnuté z dôvodu nezákonnosti, ktorých sa dopustil vystaviteľ faktúry“. Žalobca tiež poukázal na závery rozsudkov Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4SŽ/65,66/2001, 4SŽ/113,114/2001.

Žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu podaním zo dňa 30. augusta 2012, podaným na poštovú prepravu dňa 30.08.2012, označeným ako „Doplnenie odvolania zo dňa 9. augusta 2012; Oprava chýb v písaní“ napadol rozsudok krajského súdu aj z dôvodu uvedeného v § 205a ods. 1 písm. d/ O.s.p., pretože až po podaní odvolania sa dozvedel, že sa vyskytli nové dôkazy a skutočnosti, ktoré nemohol bez svojej viny označiť alebo predložiť do rozhodnutia krajského súdu. Ide o rozhodnutia daňových orgánov Českej republiky - Finančného úradu Brno č. 11319/12-1301-707271 a č. 11320/12-1301-707271, z ktorých podľa žalobcu vyplýva, že zdaniteľný obchod medzi žalobcom a spoločnosťou JOKOW WORKS, s.r.o., Brno sa uskutočnil.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že odvolanie neobsahuje žiadne nové skutočnosti ako tie, ku ktorým sa už vyjadril. Súhlasil s právnym názorom vysloveným v napadnutom rozsudku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 prvá veta O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 veta prvá a § 212 ods. 1 O.s.p.), a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 O.s.p. s tým, že deň vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky [www.nsud.sk](http://www.nsud.sk) (§ 156 ods. 1 a ods. 3 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 O.s.p.).

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Podľa § 250i ods. 3 O.s.p. na vady konania pred správnym orgánom sa prihliada, len ak vzniknuté vady mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 1a písm. c/ zákona o správe daní správou daní evidencia a registrácia daňových subjektov a ich vyhľadávanie, overovanie podkladov potrebných na správne a úplné zistenie dane, daňové konanie, daňová kontrola, evidovanie daní a preddavkov vrátane vysporiadania daňových preplatkov a daňových nedoplatkov, daňové exekučné konanie a ďalšie činnosti správcu dane a iných orgánov podľa tohto zákona alebo osobitných zákonov.

Podľa § 2 ods. 1 zákona o správe daní v daňovom konaní sa postupuje v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a ostatných osôb zúčastnených v daňovom konaní.

Podľa § 2 ods. 3 zákona o správe daní správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo.

Podľa § 2 ods. 6 zákona o správe daní pri uplatňovaní daňových predpisov v daňovom konaní sa berie do úvahy vždy skutočný obsah právneho úkonu alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre určenie alebo vybratie dane.

Podľa § 14 ods. 1 zákona o správe daní správca dane je oprávnený na účely správy daní a pri poskytnutí súčinnosti orgánom podľa osobitného predpisu vykonávať miestne zisťovanie podľa § 3 ods. 13. Pri

výkone miestneho zisťovania je zamestnanec správcu dane povinný preukázať sa služobným preukazom.

Podľa § 14 ods. 3 zákona o správe daní zamestnanec správcu dane má právo urobiť alebo si vyžiadať výpis alebo kópiu z účtovných záznamov, záznamu alebo informácií na technických nosičoch dát na náklady daňových subjektov.

Podľa § 14 ods. 5 zákona o správe daní daňový subjekt a tretie osoby sú povinné poskytnúť zamestnancovi správcu dane všetky primerané prostriedky a pomoc potrebnú na účinné vykonanie miestneho zisťovania, najmä mu podať potrebné vysvetlenia.

Podľa § 15 ods. 1 zákona o správe daní daňovou kontrolou zamestnanec správcu dane zisťuje alebo preveruje základ dane alebo iné skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti, a to u daňového subjektu alebo na mieste, kde to účel kontroly vyžaduje. Daňová kontrola sa vykonáva v rozsahu, ktorý je nevyhnutne potrebný na dosiahnutie účelu podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu. Za daňovú kontrolu sa považuje aj kontrola oprávnenosti vrátenia dane alebo kontrola na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu podľa osobitného zákona, alebo kontrola uplatnenia daňového bonusu podľa osobitného zákona, alebo kontrola použitia tovaru oslobodeného od dane podľa osobitných zákonov.

Podľa § 15 ods. 5 zákona o správe daní daňový subjekt, u ktorého sa vykonáva daňová kontrola (ďalej len „kontrolovaný daňový subjekt“), má vo vzťahu k zamestnancovi správcu dane právo a) na predloženie služobného preukazu zamestnancom správcu dane a písomného poverenia zamestnanca správcu dane na výkon daňovej kontroly, b) byť prítomný na rokovaní so svojimi zamestnancami, c) predkladať v priebehu daňovej kontroly dôkazy preukazujúce jeho tvrdenia, najneskôr v lehote podľa odseku 10 druhej vety, d) nahliadnuť do zápisnice z miestneho zisťovania vykonaného u iného daňového subjektu v súvislosti s daňovou kontrolou vykonávanou u kontrolovaného daňového subjektu, e) klásť svedkom a znalcom otázky pri ústnom pojednávaní, f) vyjadriť sa ku skutočnostiam zisteným pri daňovej kontrole, k spôsobu ich zistenia, prípadne navrhnúť, aby v protokole boli uvedené jeho vyjadrenia k nim, g) nahliadnuť do zapožičaných dokladov u správcu dane v jeho obvyklej úradnej dobe.

Podľa § 15 ods. 6 zákona o správe daní kontrolovaný daňový subjekt má vo vzťahu k zamestnancovi správcu dane tieto povinnosti: a) umožniť poverenému zamestnancovi správcu dane vykonať daňovú kontrolu, b) zabezpečiť vhodné miesto a podmienky na vykonanie daňovej kontroly, c) poskytovať požadované informácie sám alebo ním určenou osobou, d) predkladať účtovné a iné doklady, ktoré preukazujú hospodárske operácie a účtovné prípady v písomnej forme alebo v technickej forme vrátane evidencie a záznamov, ktorých vedenie bolo správcom dane uložené, a podávať k nim ústne alebo písomné vysvetlenia, e) predkladať v priebehu daňovej kontroly všetky dôkazné prostriedky preukazujúce jeho tvrdenia najneskôr v lehote podľa odseku 10 druhej vety, f) umožňovať vstup do sídla kontrolovaného daňového subjektu a do jeho prevádzkových priestorov a umožňovať rokovanie s jeho zamestnancom, g) zapožičať doklady a iné veci mimo sídla alebo prevádzkových priestorov kontrolovaného daňového subjektu alebo poskytnúť výpisy, prípadne kópie (§ 14 ods. 3).

Z ustanovení § 29 ods. 1 a ods. 2 zákona o správe daní vyplýva, že dokazovanie vedie správca dane, ktorý vedie daňové konanie, pričom dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie, a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

Podľa § 29 ods. 4 zákona o správe daní ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov (priznania, hlásenia, odpovede na výzvy správcu dane a pod.), o svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

Podľa § 29 ods. 8 zákona o správe daní daňový subjekt preukazuje všetky skutočnosti, ktoré je povinný

uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Podľa § 8 ods. 1 písm. a/ veta prvá zákona o DPH dodaním tovaru je prevod práva nakladať s hmotným majetkom ako vlastník, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 19 ods. 1 prvé dve vety zákona o DPH daňová povinnosť vzniká dňom dodania tovaru. Dňom dodania tovaru je deň, keď kupujúci nadobudne právo nakladať s tovarom ako vlastník.

Podľa § 49 ods. 1 zákona o DPH právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

Podľa § 49 ods. 2 písm. a/ zákona o DPH platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na dodávky tovarov a služieb ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

Podľa § 76 ods. 1 zákona o DPH platiteľ je povinný uchovávať kópie faktúr, ktoré vyhotovil alebo ktoré boli vyhotovené v jeho mene zákazníkom alebo inou osobou, originály všetkých prijatých faktúr a faktúr podľa § 71 ods. 9 a § 72 ods. 3 po dobu desiatich rokov nasledujúcich po roku, ktorého sa týkajú. Najvyšší súd Slovenskej republiky z obsahu súdneho spisu, ktorého súčasťou je aj administratívny spis žalovaného, zistil, že daňová kontrola k dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie apríl 2009 (okrem iných) sa začala 13. apríla 2010. O výsledku daňovej kontroly správca dane spísal protokol č. 633/320/1564/2011/Vlk zo 7. februára 2011, ktorý bol žalobcovi doručený 10. marca 2011. Žalobca sa v prekluzívnej lehote ôsmich pracovných dní v zmysle § 15 ods. 10 druhá a tretia veta zákona č. 511/1992 Zb. písomne nevyjadril. Protokol bol so žalobcom prerokovaný 24. marca 2011, kedy správcovi dane predložil aj písomné stanovisko, na ktoré však už nebolo možné vzhľadom na prekluzívny charakter osemdňovej lehoty prihliadať.

Správca dane dodatočným platobným výmerom č. 633/230/4213/11/Mes zo dňa 1. apríla 2011 žalobcovi vyrubil rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie apríl 2009 vo výške 7642,79 €.

Z dodatočného platobného výmeru vyplýva, že správca dane zistil rozdiel dane na základe faktúr:  
- č. 220409 z 22. apríla 2009 od odberateľa Ľudovít Paška Luis, Mikovíniho 2, Nitra, DIČ: 1039049429, IČO: 40232425 za predaj dámskych šiat a za predaj textilného tovaru  
- č. 090002 a 090003 obe z 30.04.2009 od dodávateľa KASTAV SK, s.r.o., Kozmonautov 35, Martin, DIČ: 2022282383, IČO: 36700542.

Správca dane uvedené faktúry vyradil, a to z nasledovných dôvodov.

Na základe šetrenia a z odpovede na dožiadanie vykonané príslušným správcom dane Daňovým úradom Nitra II bolo zistené, že O. L. uviedol, že nakúpený tovar použil na osobnú spotrebu, resp. odpredal známym bez dokladu, daň z nakúpeného tovaru odvedená nebola, pričom bolo zistené, že pán L. nemal v účtovníctve, skladovej evidencii a ani v evidencii DPH vedené záznamy o nákupe, nakladaní a spôsobe použitia tovaru.

Správca dane na základe predložených dokladov zistil, že žalobca neevidoval žiadne zásoby k 1. januáru 2009 a nemal na sklade druh tovaru, ktorý bol uvedený na vystavenej faktúre - č. 220409 z 22. apríla 2009 od odberateľa Ľudovít Paška Luis a za mesiace január - apríl 2009 nepredložil faktúry, ktorými by preukázal nákup alebo vlastníctvo takéhoto druhu tovaru.

Správca dane horeoznačené faktúry č. 090002 a 090003 obe z 30. apríla 2009 od dodávateľa KASTAV SK, s.r.o. vyradil z dôvodu, že vykonaným šetrením prostredníctvom Daňového úradu Martin zistil, že ide o problematický daňový subjekt, ktorý nepredložil účtovníctvo, správcovi dane nevedel uviesť odkiaľ

nakúpil uvedený textilný tovar, nepriznal a neodviedol daň z uvedených faktúr, so správcom dane nespolupracoval a na viaceré výzvy správcu dane nereagoval. Pri ústnom pojednávaní dňa 12. mája 2010 konateľ uvedenej spoločnosti N.. K. W. uviedol, že za rok 2009 mu boli odcudzené všetky účtovné doklady. Uviedol, že je imobilný, a preto svoju činnosť vykonáva z miesta svojho trvalého bydliska. Účtovníctvo mal správcovi dane predložiť do 26. mája 2010, kedy mal aj objasniť nákup fakturovaného tovaru. N.. W. uvedený termín nedodrжал, účtovné doklady vôbec nepredložil, neuviedol, od koho nakúpil fakturovaný tovar. Správca dane preto ústnu výpoveď N.. W. vyhodnotil ako nehodnovernú. Existencia tovaru nebola preukázaná, nebolo preukázané ani dodanie tovaru z vystavených faktúr. Tým, že si žalobca uplatnil odpočet dane bez dodania tovaru na základe vystavených faktúr, porušil § 19 ods. 1, § 49 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 222/2004 Z. z.

Žalovaný rozhodnutím č. I/224/14510-75724/2011/990886-r zo dňa 22. júla 2011 dodatočný platobný výmer správcu dane potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky primárne poukazuje na to, že úpravu postupu pri preukazovaní oprávnenosti nároku na odpočet dane z pridanej hodnoty podľa ustanovenia § 49 ods. 2 zákona č. 222/2004 Z. z. je potrebné považovať za špeciálnu úpravu vo vzťahu k spôsobu dokazovania podľa zákona č. 511/1992 Zb. Zákon č. 222/2004 Z. z. z dôvodov náročnosti a zložitosti pri kontrole dane z pridanej hodnoty stanovil pre dokazovanie nároku na odpočet dane z pridanej hodnoty prísnejšie podmienky ako pri nárokoch z iných daní. Na splnenie podmienok na odpočet dane z pridanej hodnoty nestačí preukázať zdanie plnenie len po formálnej stránke, ale je nevyhnutné preukázať aj reálne uskutočnenie zdanie plnenia.

Z obsahu administratívneho spisu vyplýva, že za účelom preverenia deklarovaných zdanie plnení u žalobcovho odberateľa LUIS - Ľudovít Paška a u dodávateľa KASTAV SK s.r.o., bola konfrontácia s evidenciou ich účtovných prípadov a daňovými dokladmi absenciou týchto dokladov znemožnená. Vzhľadom na okolnosti ďalšieho nakladania s tovarom, ako aj na okolnosti spojené s informáciami ohľadne dodávateľa a odberateľa žalobcu, preverované zdanie plnenia sa javia ako objektívne spochybnené.

Dožiadaný Daňový úrad Nitra II za účelom preverenia žalobcom priznanej dane (§ 1a písm. c/ zákona o správe daní) z predaja tovaru odberateľovi LUIS - Ľudovít Paška, vykonal u tohto daňového subjektu miestne zisťovanie (§ 14 zákona o správe daní) a tento v súvislosti s preverovanými skutočnosťami, keďže nevedel zdanie plnený obchod doložiť žiadnymi daňovými dokladmi ani listinnými dôkazmi, podal správcovi dane potrebné vysvetlenia formou odpovedí na doplňujúce otázky. Zo zápisnice o miestnom zisťovaní č. 827/320/67524/2010 zo dňa 26. októbra 2010 vyplýva, že platiteľ dane LUIS - Ľudovít Paška realizáciu žalobcom deklarovaného dodania tovaru potvrdil, avšak ju, vzhľadom na vyššie uvedené zistenia, nevedel inak preukázať. Tieto zistenia, v spojení so zisteniami prvostupňového daňového orgánu ohľadne absencie evidencie predaného tovaru u žalobcu (predmetný tovar nemal evidovaný na sklade a v relevantnom období január až apríl 2009 taký tovar nenakúpil), dávajú logický záver, že taký sporný tovar nemohol predáť, a teda, že vyradená odoslaná faktúra č. 220409 2009 z 22. apríla 2009 neodráža faktický stav. Dôkazné bremeno, spočívajúce na žalobcovi (§ 29 ods. 8 zákona o správe daní), tento neuniesol, pričom opak pri vzniknutých pochybnostiach nepreukázal.

Postup dožiadaného daňového úradu pri vykonaní miestneho zisťovania nemožno považovať za porušenie žalobcovho práva vyplývajúceho z ust. § 15 ods. 5 písm. e/ zákona o správe daní, t. j. nedošlo k porušeniu práva žalobcu klásť svedkom otázky pri ústnom pojednávaní. V priebehu daňovej kontroly žalobcovi zákon o správe daní ustanovením § 15 ods. 5 písm. d/ zaručuje právo nahliadnuť do zápisnice z miestneho zisťovania vykonaného u iného daňového subjektu v súvislosti s výkonom jeho daňovej kontroly. Žalobca mohol toto právo využiť a na základe zistených skutočností mohol navrhnúť vykonanie výsluchu svedka, to však neurobil. Bolo by už na správcovi dane, ako by sa s takýmto návrhom žalobcu, vzhľadom na dosiaľ zistené skutočnosti a charakter podaného vysvetlenia O. L. v rámci miestneho zisťovania (mimoходом v prospech žalobcu) vysporiadal. Voľba a vyhodnotenie vykonaných dôkazov v súlade so zásadou ich voľného hodnotenia patrí do právomoci správneho



orgánu.

Podľa ustanovenia § 29 ods. 8 zákona o správe daní dôkazné bremeno spočíva na daňovom subjekte - žalobcovi, ktorý má preukázať skutočnosti majúce vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom. Ak daňový subjekt nesplní svoju dôkaznú povinnosť pri určení výšky dane, nastupuje možnosť dohodnúť daň s daňovým subjektom, prípadne určenie dane podľa pomôcok (§ 29 ods. 5, ods. 6 zákona o správe daní). Predloženie dokladov je len jednou z hmotnoprávných podmienok na uznanie odpočítania dane. Faktúry, ktoré predložil žalobca, samé o sebe ešte nie sú preukázaním realizácie obchodnej transakcie, nakoľko tieto doklady nie sú bez reálneho preukázania zdaniteľného plnenia dôkazom o tom, že určité plnenie bolo aj reálne uskutočnené, pretože technicky je možné vyhotoviť akýkoľvek doklad znejúci na akékoľvek plnenie bez ohľadu na to, či takéto plnenie skutočne realizované bolo alebo nie.

V daňovom konaní o odpočte dane z pridanej hodnoty sú na preukázanie nároku na odpočet dane z pridanej hodnoty kladené prísnejšie podmienky ako u iných druhov daní. Pre uplatnenie nároku na odpočet dane z pridanej hodnoty musí žalobca splniť zákonné podmienky (§ 49 ods. 1, ods. 2 písm. a/ zákona o DPH), ale je nutné aj preukázanie ich splnenia, t. j. reálne dodanie tovaru žalobcovi platiteľom DPH.

V predmetnej právnej veci žalobca tiež nepreukázal, že zdaniteľné plnenie sa uskutočnilo so spoločnosťou KASTAV SK, s.r.o. Správca dane nemohol u tejto spoločnosti preveriť faktúry, na základe ktorých sa zdaniteľné plnenie malo uskutočniť, pretože uvedený daňový subjekt so správcom dane nespôlupracoval, doklady preukazujúce uskutočnenie zdaniteľného plnenia správcovi dane nepredložil s odôvodnením, že mu boli odcudzené; ostatné doklady mal konateľ spoločnosti KASTAV SK, s.r.o. správcovi dane predložiť 26. mája 2010, čo však neurobil. Konateľ uvedenej spoločnosti Ing. W. na ústnom pojednávaní dňa 12. mája 2010 (zápisnica č. 666/320/32015/2010/Cve) uviedol, že v rokoch 2009 a 2010 obchodoval so žalobcom. Konateľ spoločnosti KASTAV SK, s.r.o. sa na ústne pojednávanie 26. mája 2010 nedostavil, svoju neúčast' neospravedlnil, účtovné doklady nepredložil ani bližšie neobjasnil realizáciu zdaniteľného obchodu so žalobcom.

Odvolací súd má za to, že pokiaľ si žalobca uplatňuje nárok na odpočítanie dane z pridanej hodnoty z faktúr, musí byť schopný preukázať, že zdaniteľný obchod bol reálne uskutočnený s dodávateľom KASTAV SK, s.r.o.

Podľa § 250ja ods. 7 O.s.p. ak Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhoduje ako odvolací súd v obdobnej veci, aká už bola predmetom konania pred odvolacím súdom, môže v odôvodnení poukázať už len na podobné rozhodnutie, ktorého celý text v odôvodnení uvedie.

V súlade s právnou úpravou ustanovenou v citovanej právnej norme, Najvyšší súd Slovenskej republiky v predmetnej veci v odôvodnení svojho rozhodnutia poukazuje na právne dôvody uvedené v odôvodnení rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej sp. zn. 2Sžf/42/2012 z 18. apríla 2013 (týkajúceho sa totožných účastníkov konania, pričom žalobcovi bol vyrubený rozdiel DPH za mesiac júl 2009), ktorého časť v odôvodnení uvádza a s ktorou sa plne stotožňuje.

„V záujme predchádzania právnej neistote a v záujme uzatvárania jasných a korektných záväzkových vzťahov, je povinnosťou každej zmluvnej strany dbať o to, aby sa pri úprave zmlúv odstránilo všetko, čo by mohlo viesť k vzniku rozporov (§ 43 OZ), to zahŕňa i povinnosť overiť si informácie a skutočnosti ohľadne svojho obchodného partnera. Inak sa napr. aj v podnikateľskej sfére, následky nedostatočnej pozornosti pri vstupe do právnych vzťahov s inými právnymi subjektmi prejavujú vo forme znášania väčšieho podnikateľského rizika, ktoré samozrejme zahŕňa aj následky vyplývajúce zo správnych konaní vedených v súvislosti s podnikateľskou činnosťou tej-ktorej zmluvnej strany (pozri napríklad uznesenie Ústavného súdu SR č. k. IV. ÚS 104/2012-89 z 1. marca 2012, rozsudky

Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Sžf/25/2011 z 27. októbra 2011 a sp. zn. 4Sžf/25/2011 z 13. septembra 2011).

Na základe uvedených skutočností je preto dôvodné konštatovanie správcu dane a krajského súdu, že v predmetnej právnej veci nebolo preukázané, že skutočne došlo k zdaniteľnému plneniu, čo by odôvodňovalo uplatnenie nároku na nadmerný odpočet dane z pridanej hodnoty.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na druhej strane konštatuje, že žalobca nebol prítomný na ústnom pojednávaní pred správcou dane dňa 12. mája 2010, na ktorom ako svedok vypovedal konateľ spoločnosti KASTAV SK, s.r.o. N.. W., hoci v zmysle ustanovenia § 15 ods. 5 písm. e/ zákona č. 511/1992 Zb. mu toto právo patrí; z administratívneho spisu nevyplyva, žeby bol na ústne pojednávanie predvolaný. Zároveň je však potrebné uviesť, že na uvedenom ústnom pojednávaní N.. W. vypovedal v prospech žalobcu, že sa zdaniteľný obchod uskutočnil, avšak bez bližšieho špecifikovania jeho realizácie. K predloženiu dokladov preukazujúcich uskutočnenie zdaniteľných plnení, rozhodných v predmetnej právnej veci, a k bližšej špecifikácii zdaniteľného plnenia malo prísť na ústnom pojednávaní 26. mája 2010, na ktoré však N... W. neprišiel a svoju neúčast' neospravedlnil. Zrušenie rozhodnutia žalovaného a vrátenie veci na ďalšie konanie z dôvodu absencie žalobcu na výsluchu N.. W., ktorý svedčil v prospech žalobcu, by viedlo len k formálnemu zopakovaniu výsluchu svedka, ktorým by opätovne došlo k výpovedi, ktorú by žalobca nemal dôvod konfrontovať práve s ohľadom na favorizovanie žalobcu. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že s ohľadom na okolnosti predmetnej právnej veci nebol zásah do práva žalobcu klásť svedkovi otázky takej intenzity, ktorý by odôvodňoval zrušenie rozhodnutia a vrátenie veci žalovanému na ďalšie konanie. Zároveň však Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že k intenzívnejšiemu zásahu do práva žalobcu klásť svedkom otázky mohlo prísť až 26. mája 2010, kedy mali byť N.. W. predložené doklady preukazujúce realizáciu zdaniteľných plnení (kedy by mohlo prísť k odlišnostiam v účtovníctve medzi daňovými subjektmi, a teda k potrebe konfrontácie medzi žalobcom a konateľom KASTAV SK, s.r.o.); ústne pojednávanie sa dňa 26. mája 2010 pre neprítomnosť N.. W. neuskutočnilo, doklady preukazujúce uskutočnenie zdaniteľného plnenia nepredložil, preto neexistoval subjekt (svedok), ktorému by žalobca mohol klásť otázky (§ 15 ods. 5 písm. e/ zákona č. 511/1992 Zb.).

Súdny dvor Európskej únie v rozsudku vo veci Mahagében (C-80/11 a C-142/11) pripomenul boj proti podvodom, daňovým únikom a prípadným zneužitiam, ktorý je uznaný a podporovaný Smernicou Rady 2006/112/ES. Z tohto dôvodu prináleží vnútroštátnym orgánom a súdom zamietnuť priznanie práva na odpočet, ak sa s ohľadom na objektívne skutočnosti preukáže, že toto právo sa uplatňuje podvodne. V predmetnej veci položené prejudiciálne otázky vychádzali z predpokladu, že zdaniteľné plnenie, ktoré zakladá nárok na odpočet dane, sa uskutočnilo tak, ako to vyplýva z príslušnej faktúry, a že faktúra obsahuje všetky údaje požadované smernicou 2006/112/ES. V predmetnej právnej veci však nebolo preukázané, že by sa zdaniteľné plnenie uskutočnilo, nebola teda splnená jedna z podmienok, za ktorých došlo k položeniu prejudiciálnej otázky vo veci Mahagében; zároveň v predmetnej právnej veci nebolo preukázané splnenie vecných a formálnych podmienok vzniku práva na odpočet dane upravené v smernici 2006/112/ES. Členské štáty sú povinné overovať daňové priznania zdaniteľných osôb, ich účtovné závierky a ostatné relevantné dokumenty (rozsudky Súdneho dvora Európskej únie zo 17. júla 2008 vo veci Komisia vs. Taliansko, C-132/06, Zb. s. I-5457, bod 37; z 29. júla 2010 Profaktor Kulesza, Frankowski, Jóźwiak, Orłowski, C-188/09, Zb. s. I-7639- bod 21; z 21. júna 2012 Mahagében, C-C-80/11, C 142/11, body 63, 64). Každá zdaniteľná osoba je povinná viesť dostatočne podrobné účtovníctvo s cieľom umožniť uplatnenie dane z pridanej hodnoty a jej kontrolu daňovým orgánom. Určenie opatrení, ktoré možno požadovať od zdaniteľnej osoby uplatňujúcej si nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty na zabezpečenie, aby jej plnenia neboli poznačené podvodom zo strany predchádzajúceho subjektu, závisí predovšetkým od okolností uvedeného prípadu vo veci samej. Na základe uvedených skutočností Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci Mahagében nemožno aplikovať v predmetnej právnej veci.

Vychádzajúc z uvedených skutočností Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že postup a rozhodnutie krajského súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba žalobcu, bol v súlade so zákonom č.

222/2004 Z. z., č. 511/1992 Zb. a Občianskym súdnym poriadkom, preto rozsudok Krajského súdu v Nitre č. k. 11S/163/2011-43 zo dňa 24. apríla 2012 ako vecne správny potvrdil podľa § 219 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku.“

Odvolací súd v posudzovanej veci zistil, že dôvody uvádzané žalobcom nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Krajský súd sa posudzovanou vecou dôsledne zaoberal a vyvodil správne skutkové aj právne závery, ktoré náležite aj odôvodnil a s ktorými sa odvolací súd v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. v celom rozsahu stotožnil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky neprihliadol na doplnenie odvolania z 30. augusta 2012, podaného na poštovú prepravu 30. augusta 2012. V zmysle ustanovenia § 205 ods. 3 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie. V predmetnej veci právny zástupca žalobcu prevzal napadnutý rozsudok krajského súdu 27. júla 2012, posledným dňom lehoty na podanie odvolania bol 13. augusta 2012 - v tejto lehote mohol žalobca rozšíriť rozsah a dôvody podaného odvolania (odvolanie bolo podané na poštovú prepravu 9. augusta 2012), čo však v uvedenej zákonnej lehote neurobil. K rozšíreniu dôvodov odvolania a predloženiu rozhodnutí Finančného riaditeľstva v Brne č. 11319/12-1301-707271 a č. 11320/12-1301/707271 došlo až 30. augusta 2012, teda po uplynutí lehoty upravenej v § 205 ods. 3 O.s.p. Navyše, uvedené rozhodnutia sa týkajú spoločnosti JOKOW WORKS, s.r.o., Brno.

Na základe uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil (§ 219 ods. 1 O.s.p.).

Vzhľadom k tomu, že zákonom č. 479/2009 Z. z. bolo s účinnosťou od 1. januára 2012 zrušené Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky so sídlom v Banskej Bystrici, ktorého pôsobnosť a právomoci na úseku správy daní a poplatkov prešli na novozriadené Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky so sídlom v Bratislave, podľa informácií poskytnutých Finančným riaditeľstvom Slovenskej republiky v Bratislave, t. č. pre oblasť správy daní a poplatkov pôsobiace na adrese Lazovná ulica 63, 974 01 Banská Bystrica, odvolací súd podľa § 107 ods. 4 O.s.p. na strane žalovaného konal s vyššie uvedeným právnym nástupcom pôvodne uvádzaného žalovaného.

O trovách odvolacieho konania rozhodol súd s poukazom na ust. § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s ust. § 246c veta prvá O.s.p. a s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. v súlade s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi ich náhradu nepriznal, pretože nebol v tomto konaní úspešný.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky jednohlasne (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011)

#### **Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.